20 Μαρτίου 2016

Τα νεανικά χρόνια του π. Αδαμαντίου Κυκκώτη (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ Πεμπτουσία

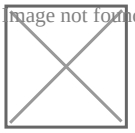

[Προηγούμενη δημοσίευση: http://bitly.com/22i5Dso]

Τα χρόνια περνούσαν και ο μικρός Ανδρέας «ηύξανε και εκραταιούτο πνεύματι» (Λουκ. α΄ 80). Τελείωσε με επιτυχία το δημοτικό σχολείο σε περίοδο μεγάλης αναταραχής και φτώχειας, το 1942, τότε που ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος σκορπούσε πείνα και θανατικό. Η μητέρα του στεναχωριόταν γιατί τα οικονομικά της δεν επέτρεπαν να στείλει τον γιό της στο Γυμνάσιο της Πάφου. Παρακαλούσε θερμά την Παναγία μας να της δείξει το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει. Αλλά και ο μικρός Ανδρέας παρακαλούσε θερμά κάθε Κυριακή που πήγαινε στην Εκκλησία την Παναγία μας, να τον βοηθήσει και είχε μιά σιγουριά, ότι η αυτή θα άκουγε την προσευχή του λέγοντάς της: «Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι, Μήτερ του Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην σου».

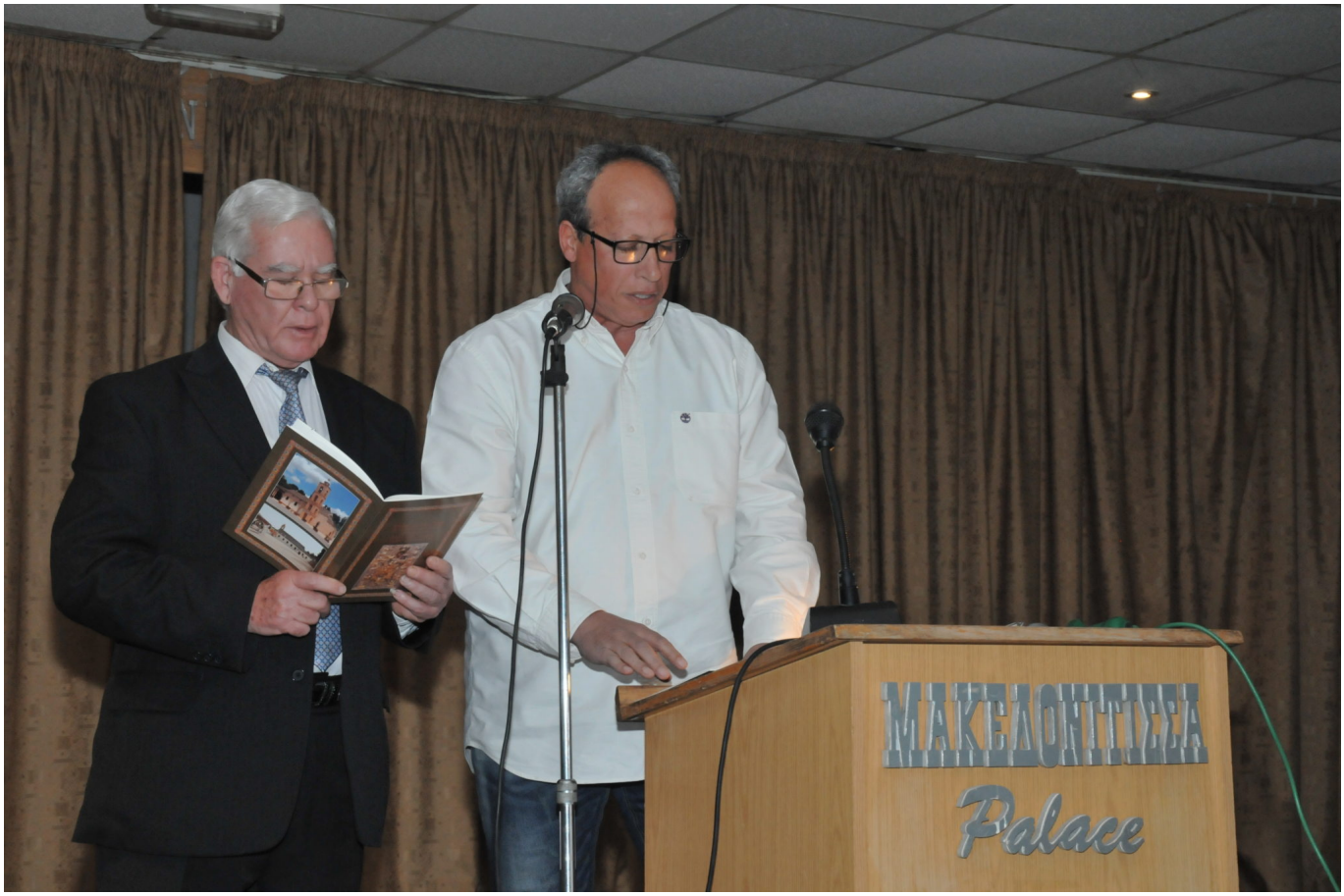

Έτσι, η Παναγία μας, η ταχινή αρωγός όλων των χριστιανών, έδειξε και την εναργή προστασία της στο μικρό Ανδρέα. Τον Αύγουστο του 1942, την παραμονή της μεγάλης γιορτής του καλοκαιριού, της Κοιμήσεως της Παναγίας μας, η μητέρα μαζί με την αδελφή του και δύο άλλες οικογένειες πήγαν με τα γαϊδουράκια τους να προσκυνήσουν και να δεχθούν τη χάρη της Παναγίας της Κυκκώτισσας. Το ταξιδιωτικό αυτό προσκύνημα μέσα από τα μονοπάτια του Τροόδους για το μικρό Ανδρέα φάνταζε μεγαλειώδες. Οι κέδροι, οι πεύκοι και τα έλατα του χαμογελούσαν και τον υποδέχονταν στο περίλαμπρο Μοναστήρι με τη θαυματουργή εικόνα της Ελεούσας, που ζωγράφισε ο Ευαγγελιστής Λουκάς, στον οποίο η ίδια η Παναγία μας είπε, όταν εκείνος του την έδειξε για να την εγκρίνει και να την ευλογήσει: «Η χάρις του εξ εμού τεχθέντος δι’ εμού μετά των προσκυνούντων αυτήν».

Το βράδυ της παραμονής του Δεκαπενταύγουστου όλοι οι ταξιδιώτες-προσκυνητές διανυκτέρευσαν σε δωμάτια που τους παραχώρησε ο υπεύθυνος μοναχός και λίαν πρωΐ, μόλις οι καμπάνες ήχησαν στις υψηλές κορυφές του Τροόδους όλοι με ευλάβεια και κατάνυξη οδήγησαν τα βήματά τους στο Ναό, για να αποδώσουν τις τιμές τους στη γιορτάζουσα Παναγία. Πανηγύρισαν και αξιώθηκαν να κοινωνήσουν του Σώματος και του Αίματος του Χριστού μας.

Όταν τελείωσε η Θεία Λειτουργία και το εκκλησίασμα αποχωρούσε κάνοντας το σταυρό του και δεόμενο της Παναγίας μας για υγεία και ειρήνη, ο μικρός Ανδρέας παρέμεινε και θαύμαζε τις πολλές εικόνες, τους μεγάλους πολυελέους και τη μεγαλοπρέπεια του Ναού. Σε κάποια στιγμή τον πλησίασε η μητέρα του και του είπε:

—Ανδρέα μου, πρέπει να φύγουμε. Οι άλλοι μας περιμένουν!

Αυτός τότε βρισκόμενος σε κατάσταση εκστάσεως και λίγο αστειευόμενος, αφού δεν θα μπορούσε μόνος του να επιστρέψει στο χωριό, της απάντησε:

- Εσείς φύγετε! Εμένα μου αρέσει και θα μείνω εδώ.

Μετά την επιστροφή των πανηγυριστών στην Παναγια ο γείτονάς τους Κωνσταντίνος Μούσκος, θείος του τότε ιερομονάχου Μακαρίου Κυκκώτη, μετέπειτα ηρωϊκού Αρχιεπισκόπου, ρώτησε την Αργυρή πως πέρασαν και εκείνη εξιστόρησε την επιθυμία του μικρού Ανδρέα να μείνει στο Μοναστήρι.

Εκείνος τότε της είπε ότι αφού ήθελε να στείλει το παιδί στο Γυμνάσιο, να το στείλει στον Κύκκο, όπου λειτουργούσε Γυμνάσιο για αποφοίτους Δημοτικού Σχολείου. Λειτουργούσαν τότε μόνο δύο τάξεις, αλλά όταν έμεναν οι μαθητές έξη χρόνια το Μοναστήρι αναλάμβανε να τους στείλει στο Μετόχι του Κύκκου ση Λευκωσία, για να φοιτήσουν στο Παγκύπριο Γυμνάσιο. Εκεί αφού δώσουν κατατακτηρίους εξετάσεις εγγράφονται στην τρίτη τάξη του Γυμνασίου. Ο κύριος Κωνσταντίνος γνώριζε τον Ηγούμενο της Μονής και στις 3 Οκτωβρίου του ίδιου έτους μαζί με την μητέρα του οδήγησε το μικρό Ανδρέα στο Μοναστήρι. Ο Ηγούμενος, ο αείμνηστος Χρυσόστομος, δέχθηκε το νεαρό ως δόκιμο μοναχό μαζί με άλλους δεκαοκτώ, μεταξύ των οποίων και ο μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ο Α΄.

Ο φιλομαθής μαθητής Ανδρέας τελείωσε το Παγκύπριο Γυμνάσιο το 1952 και τον ίδιο χρόνο χειροτονήθηκε Διάκονος της Εκκλησίας από τον τότε Μητροπολίτη Κιτίου Μακάριο, τον μετέπειτα Αρχιεπίσκοπο. Τη Ηγουμενοσυμβούλιο βλέποντας την πρόοδο, το ήθος και τη σεμνότητα του Διακόνου τον διόρισε γραμματέα του και έτσι παρέμεινε στο Μετόχιο Κύκκου, όπου βρίσκονται και τα γραφεία της Μονής.

Ανήσυχο επιστημονικά πνεύμα και με αγάπη και σεβασμό στο φυσικό περιβάλλον, ο π. Αδαμάντιος πήρε υποτροφία από το Μοναστήρι της μετανοίας του και ενεγράφη στην Ανωτάτη Γεωπονική Σχολή Αθηνών το έτος 1956, από την οποία απεφοίτησε μετά πενταετία το 1961, αφού τέσσερα χρόνια ήταν η προπτυχιακή φοίτηση και ένα χρόνο η ειδίκευση.

Το επόμενο έτος της επιστροφής του στην Κύπρο ο π. Αδαμάντιος χειροτονήθηκε Ιερομόναχος από τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο και το 1963 διορίσθηκε καθηγητής στο Παγκύπριο Γυμνάσιο Αρρένων Κύκκου, από το οποίο αφυπηρέτησε το 1986 μετά από υπηρεσία εικοσιτριών χρόνων ενεργούς εκπαιδευτικής δραστηριότητος. Στη νεοϊδρυθείσα Ιερατική Σχολή τότε δίδασκε γεωπονικά μία ώρα εβδομαδιαίως.

[Συνεχίζεται]